

же він, Мариською зуби витирати, говорить, і... я вже не мав часу оправдати ся, коли він захопив мене за ковнір і помагаючи собі ногами та колінами, випросив мене за двері. (сміє ся та здвигає раменами). Розумієть ся, я нічого на сьому не втратив — „Під золотим Биком” і так було тісно, а повітре, наче в парні! (мовчанка). Чи я його скаржив? А то нащо? Він більше витерпів, як я, його ще сумліне мучило!... Але, щоб пан не зробили якого вжитку із того... я лиш для зрозуміння справи так говорю. От, посварили ся між собою, та й перепросили! (тихо). Чи мене перепросили? [впадає в гнів]. Прошу велебного суду, другої днини я самий пішов до них, щоб перепросити! Я не хочу незгоди — та ніхто не хотів зі мною говорити, такі уперті. Казали, що я їм попсув цілу забаву бо, як вийшов, не було кого бити!... Але, що се мене обходить, нехай гнівають ся. я їм не на забавку!